

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

‘Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

‘Ο Στρατιώτης που είδε τη σηνή, δεν προέβλεπε περιπέτεια. ‘Αλλοιόθι και αγά-αγά κατόρθωσε να βγή έξω από το ανάκτορο, όπου και πάλι αναμείχθη με το πλήθος.

‘Ο κόμης Γοδεφρίδος, αφού ήται το χροασί, εξηκολούθησε τη συνδιάλεξή του με τον δόν ‘Ερμαν. Στ’ λίγο τον άφησε με το σκαπό να πάει προς τη Λαζούρα. ‘Εξέστη όμως τη στιγμή είδε να διεσώθεται προς αυτόν, γλαστός και ύποκλινώμενος, ένας περιλάμπος, σκολομύκος σπύ χροασί, αξιοσημείωτος. ‘Είταν ο λοχαγός Ραφαήλ δε Σαλλέδα, ο οποίος εκείνη την ημέρα είχε γιορτάσει στην Τουρραίνη, ύστερ’ από τριών μηνών άπονοιάς.

‘Ο κόμης μονάχα έξ άφρων τον έγνωριζε και ήθελε να τον άποφύγῃ, όταν ο δόν Ραφαήλ του είπαι :

Χαίρω πολύ, κόμῃ, κόμῃ, που σας ξαναβρίσκω όγῃ και που βλέπω ότι η πληγή σας δεν είχε κακώς συνάψει.

‘Ο κόμης της Θούνης στάθηκε έκλιμτος και τον ερώτησε :

- Σαγνύρη! σί μόνο μιλάτε ;
- Βέβαια.
- Τότε για ποιά πληγή μου μιλάτε ;
- Μά... για εκείνη που είχα τό άτύχημα να σας άνοίξω.
- Σί μόνο ; Πότε ;
- Πόῦ τεσσάρων μηνών. Λέ φαντάζομαι να ξεχάσατε τη μονομαχία μας.

‘Ο κόμης κοίταξε τον δόν Ραφαήλ, νομίζοντας πως είταν μεθυσμένος.

- Έχετε πολύ ανείμα, κόμῃ δε Σαλλέδα, είπαι ο κόμης με κάμποσιν ειρωνία, και τ’ άστειά σας είνε σφαία.

‘Ο ‘Ιταλός δάγκωσε τά μοναχία του και είπαι σί κάπως τραυό τόνο :

- Τή πρώτη φορά που συναντηθήκατε είχατε ισχυρισή ότι δεν είσατε ο κόμης της Θούνης και η άσπειότης σας αυτή μίς έκανε να μονομαχήσουμε. Σήμερα πάλι ισχυρίζεσθε ότι δεν έμονομαχήσαμε ποτέ, πράγμα που μοιραίως θα προσάλεση δεύτερα μονομαχία μας. Βλέπετε λοιπόν ότι είσατε πύ δυνατός σ’ άστειά από μόνο.

‘Ο κόμης της Θούνης άδοχε να γελά.

- ‘Α! ή είπαι, να λειتون που θέλετε να φθάσετε. Θέλετε να μονομαχήσετε μαζί μου ; Δεν μου τό λέτε τόση ώρα ;

- Μή συγχωρείτε ! σας μιλά για πράγματα που συνέβησαν... Τά άνοητσία λοιπόν ;

- ‘Ας μείνουμε ως εδώ ! είπαι ο κόμης σταθερά. Λιποταμία, που δε μπορώ να σας εύχαριστήσω, άκούβέ μου κόμῃ, αλλά μία μονομαχία μεταξύ μας είνε πράγμα άδύνατο.

- Και για ποιά λόγο, άν εύαρσεταιίθε, κόμῃ κόμῃ ;

- Γιατί εγώ είμαι εύπατρίδης και έχω ως άοχή να μη διαστειρωθώ τό ξίφος μου παρ’ά με όμοίους μου...

‘Ο δόν Ραφαήλ χλωμάσε και έκανε πίσω ένα βήμα.

‘Ο κόμης αφού τον έχαιορέτησε μ’ ένα κίνημα της κεφαλής άπομακρύνθησε.

- ‘Ωχ ! ψιθύρισε ο δόν Ραφαήλ σφιγγοντας τά δόντια του πρέπει να έκδικηθώ !...

Και έροίξε τά βλέμματά του γεμάτα μίσος προς τον κόμητα Γοδεφρίδο, ο όποιος δέκα βήματα μακρυνά του γελούσε και κουβένταξε με ύφος άμείωτο. Κάθε τόσο όμως ο κόμης της Θούνης σταματούσε την κουβέντα του, χλωμάζε και έφερε το χέρι του στο μέτωπό του. Μιά βαρεία νάχα ειχε άρχισει να τον κυριεύει. Στενωχωριόταν και έννοιζε άνάγκη ύπνου. Μή ξέροντας πού να τό άποδώσει αυτό, πλησίασε σ’ άνοητό παράθυρο, νομίζοντας ότι ο δροσερός άέρας θα τον άνεχοίριζε.

Τη στιγμή αυτή τον έπληγίωσε κάποιος, ψιθυρίζοντας μυστηριωδώς τη λέξη «ψηφλότατε !»

‘Ο κόμης στράφηκε πίσω και είδε τον εύνοούμενό του άκόλουθο, ένα σφαλιότατο νέο δεκατεσσάρων έτών που τον άγαπούσε σαν παιδί του.

- ‘Υψηλότατε, του είπαι εκείνος, προμείνει κάτω ένας εύπατρίδης, ο όποιος θέλει να σας μιλήσει ιδιαίτερώς για σπουδαίατα πράγματα.

- Σου είπαι τόνομά του ;

- ‘Οχι. ‘Αλλά να τί μου έδωσε να σας δώσω.

‘Ο μακρός άκόλουθος έδωσε τότε στον κηρύ του ένα κομψό βαλίνα ζεντιμένο με μετάξι. ‘Ο κόμης της Θούνης, καθώς τό άνοίξε, έσοχίρισε, και άρχοντας γύρω του ένα γρήγορο βλέμμα, βεβαίωθηκε ότι δεν τον κατεκούτε κανείς. Μόσα στο βαλίνατο είταν μία στρογγυλή μεντάγια, η όποια είταν τό σύνθημα της άναγνωρι-

σεως των μεμνημένων στο κίνημα της άνεξαρτησίας της Φλάνδρας. Βλέποντας τη μεντάγια, ο κόμης ερώτησε τον άκόλουθο που έπεριέμενε.

- Πού με περιμένει ο εύπατρίδης, ο όποιος σού το έδωσε αυτό ;
- Στο όδρομο, ύψηλότατε ! κοντά στη μικρή πόρτα του κήπου.
- Πήγαινε με προς αυτό...

‘Ο κόμης αφού κοίταξε γύρω του και βεβαίωθηκε, ότι κανείς δεν τον έκρούσε άκόλουθησε τον άκόλουθό του ‘Αρθούρο.

XV.

‘Η ‘Ενεδρα.

Τό πίσω μέρος του Μαγάρου του Διοικητήριου είταν σκοτεινό και έρημο. Κανένας δε βρισκόταν εκεί. Μόλις ο κόμης και ο άκόλουθός του περάσαν τη μικρή πόρτα του κήπου διέκριναν μπροστά τους μέσα στο σκοτάδι έναν άνθρωπο.

- Αυτός είπαι ! είπαι ο ‘Αρθούρος.

‘Ο κόμης, προχωρώντας προς τον άγνωστο, του είπαι :

- Είμαι ο κόμης Γοδεφρίδος της Θούνης ! τί έχετε να μου πείτε ;

‘Ο ξένος έχαιορέτησε με μία βαρεία ύπόκλιση. ‘Είταν ένας γέρος εύπατρίδης ως έξηντα χρόνων με μαλλιά κάστανα και γκριζά γένια.

- Κύριε κόμῃ, του άπάντησε, αυτή τη στιγμή έρχομαι από τη Γερμανία και έχω αναλάβει μία άποστολή προς έσάς. Πρέπει δε να γύρω σε μία ώρα έφοδιτισμένος με την άπάντησή σας.

- ‘Αφού είπαι έτσι, είπαι ο κόμης, δεν έχομαι καιρό για χάσιμο. Εύαρσεταιίθε να μου έμπιστευθήτε την άποστολή που σας έδωσα.

- ‘Η ‘Εξοχότης σας θα με συγχωρήσει, άπάντησε ο άγνωστος, αλλά νόμισα πως θα είταν μεγάλη άπρονοησία να έλθω δω πέρα, μ’ ένα έγγραφο τό όποιο άν μου το έβρισκαν άπάντα μου θα ένοχοποιούσε πολλή πρόσωπα. Τό άρρητα λοιπόν στο σπίτι ενός έπιστου ανθρώπου, ο όποιος με φιλοξενεί.

‘Ο κόμης κινήθηκε μ’ άνομοιοηρία. Τό ναρκωτικό είχε άρχισει να ένεογή χωρίς να τό καταλαβαίνει αυτός. ‘Είτανε σα να κοιμότανε όρσιος και μετα βίας κρατούσε τά μάτια του άνοητά.

- Λοιπόν, ερώτησε τί θέλετε να κάνω ;

- Εύαρσεταιίθετε να με άκολουθήσετε ως τό σπίτι του φίλου μου. Εκεί θα μπορούσατε να διαβάσετε τό γράμμα και να μου δώσετε τις οδηγίες σας. Αυτό μπορούν να γίνουν σε μιση ώρα τό πολύ.

‘Ο κόμης κοίταξε τό συνομιλητή του. Μιά άόριστη ύποψία ένέδρασε πέραςε από τό μυαλό του, μα δεν είταν από τους άνοητους εκείνους που ύποσχωρούν προς σε μία άλλη ύποψία.

- ‘Εστω, είπαι, έπιτρέματέ μου μόνο να δώσω μερικώς διαταγές στον άκόλουθό μου.

‘Ο γέρος εύπατρίδης άποσφύρισε και τραβήχτηκε παράμερα.

‘Ο ‘Αρθούρος πλησίασε τον κηρύ του.

- ‘Ακουσε, του είπαι με σιγανή φωνή ο κόμης, να μής άκούσθητε από μακριά και να σημαδέψετε τό σπίτι στο όποιο θα

μπούμε ο εύπατρίδης αυτός κι’ εγώ.

- Μάλιστα, ύψηλότατε.

- ‘Όταν θα μπούμε μέσα, θα γυρίσει στο παλάτι του διοικητή και θα διαλέξετε δύο από τους καλύτερους άνδρες της άκολουθίας μου.

- Τό Φριτζ και τό Φερνανδο ; ερώτησε ο άκόλουθος.

- ‘Εστω. Θα τους οδηγήσετε προς στο σπίτι αυτό και στην πρώτη κραυγή μου που θ’ άκούσουν θα παραβιάσουν την πόρτα. Και άν δεν άκούσουν τίποτε :

- Τότε θα περιμένουν μιση ώρα. ‘Αμα περασῃ η μιση ώρα πρέπει να μπούν δτωσθητότε μέσα. Κατάλαβε ;

- Μάλιστα, ύψηλότατε !

Τότε ο κόμης στράφηκε προς τον άγνωστο.

- Είμαι στις διαταγές σας κύριε ! του είπαι.

‘Ο ξένος άρχισε να περπατάει και ο κόμης τον άκόλουθός του από πίσω.

‘Η άποστασις είταν λίγη. ‘Αφού έκαναν ως διακόσια βήματα, άγνωστος στάθηκε μπροστά σ’ ένα σπίτι άθλιον έξωτερικό. ‘Εβαλ άτ’ την τσέπη του ένα κλειδί, άνοίξε την πόρτα και παράμερα κλοντας τόλο να περασῃ ο κόμης Γοδεφρίδος.

(‘Ακόλουθεϊ)

‘Ο κόμης άκόλουθησε τον άγνωστο γέρο.